

สรุป

คำพิพากษาฎีกาที่เกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

คำพิพากษาฎีกาที่ ๘๗๘๐/๒๕๕๓	พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด	ผู้ร้อง
	นายอดิศร เพชรวงค์	ผู้คัดค้านที่ ๑
	นางสาวอรรรณ พรมศรีธรรม	ผู้คัดค้านที่ ๒
	นางสาวอังคณาหรือถิรพร เพชรวงค์	ผู้คัดค้านที่ ๓
	นางประเทือง เพชรวงค์	ผู้คัดค้านที่ ๔
	นายอดิศร จักรवालพิทักษ์	ผู้คัดค้านที่ ๕
	บริษัทธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน)	ผู้คัดค้านที่ ๖

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๕๒ มาตรา ๕๐, ๕๓

คดีนี้สืบเนื่องจากเมื่อวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ ศาลชั้นต้นได้มีคำสั่งให้ทรัพย์สินของรวมทั้งดอกผลตามบัญชีทรัพย์สินเอกสารหมายเลข ร.๙ รวม ๒๕ อันดับ ของผู้คัดค้านที่ ๑ ซึ่งเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ตกเป็นของแผ่นดิน ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน มาตรา ๕๑ ในระหว่างที่คดีนี้อยู่ในชั้นอุทธรณ์ ได้มีผู้คัดค้านที่ ๖ ยื่นคำร้องคัดค้านวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ คัดค้านการยึดทรัพย์สินเฉพาะที่ดิน ตามโฉนดเลขที่ ๘๒๓๑๔ ตำบลบางกระทึก อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม พร้อมสิ่งปลูกสร้างที่ผู้คัดค้านที่ ๖ ครอบครองเป็นประกันเงินกู้ โดยขอให้ศาลยกคำร้องเฉพาะทรัพย์สินพิพาทหรือให้ถอนการยึดหรือหากมีการขายทอดตลาดก็ขอให้ได้รับชำระหนี้ก่อนบุคคลอื่น ศาลชั้นต้นจึงได้ส่งสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์พิจารณาสั่งคำร้องคัดค้านของผู้คัดค้านที่ ๖ แต่ศาลอุทธรณ์เห็นว่า เป็นกรณีที่ผู้คัดค้านที่ ๖ ยื่นคำร้องคัดค้านตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๕๒ มาตรา ๕๓ เป็นการเริ่มคดีใหม่ จึงให้ศาลชั้นต้นไต่สวนและมีคำสั่งต่อไป

ศาลชั้นต้นงดไต่สวนแล้วมีคำสั่งให้ยกคำร้องคัดค้านของผู้คัดค้านที่ ๖ ค่าฤชาธรรมเนียมเป็นพับ

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ส่วนที่เกิน ๑๔,๑๒๖ บาท แก่ผู้คัดค้านที่ ๖ ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์นอกจากนี้เป็นพับ

ผู้คัดค้านที่ ๖ ฎีกา

พิเคราะห์แล้วมีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้คัดค้านที่ ๖ คือ ผู้คัดค้านที่ ๖ มีสิทธิยื่นคำร้องคัดค้านฉบับลงวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ หรือไม่

ศาลฎีกาพิจารณาแล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๕๒

มาตรา ๕๐ วรรคสอง บัญญัติว่า “ผู้ซึ่งอ้างเป็นผู้รับประโยชน์ในทรัพย์สินที่พนักงานอัยการร้องขอให้ตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา ๔๙ อาจยื่นคำร้องขอคุ้มครองสิทธิของตนก่อนศาลมีคำสั่ง โดยแสดงให้เห็นว่าตนเป็นผู้รับประโยชน์โดยสุจริตและมีค่าตอบแทน หรือได้มาโดยสุจริตและตามสมควรในทางศีลธรรมอันดีหรือในทางกุศลสาธารณะ”

มาตรา ๕๓ บัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลสั่งให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา ๕๑ หากปรากฏตามมาตรา ๕๑ ถ้าศาลทำการไต่สวนคำร้องของผู้ซึ่งอ้างว่าเป็นผู้รับประโยชน์ตามมาตรา ๕๐ วรรคสองแล้วเห็นว่าฟังขึ้นให้ศาลมีคำสั่งคุ้มครองสิทธิของผู้รับประโยชน์โดยจะกำหนดเงื่อนไขด้วยก็ได้

คำร้องตามวรรคหนึ่งจะต้องยื่นภายในหนึ่งปีนับแต่คำสั่งศาลให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินถึงที่สุดและผู้ร้องต้องพิสูจน์ให้เห็นว่า ไม่สามารถยื่นคำร้องคัดค้านตามมาตรา ๕๐ ได้ เพราะไม่ทราบถึงประกาศหรือหนังสือแจ้งของเลขาธิการหรือมีเหตุขัดข้องอันสมควรประการอื่น”

จากบทบัญญัติทั้งสองมาตราดังกล่าว หมายความว่า ผู้รับประโยชน์ในทรัพย์สินอาจยื่นคำร้องขอคุ้มครองสิทธิของตนได้ ๒ กรณี คือ

กรณีที่ ๑ ผู้ร้องต้องยื่นคำร้องก่อนศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา ๕๐ วรรคสอง

กรณีที่ ๒ ผู้ร้องต้องยื่นคำร้องภายหลังจากศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา ๕๓ โดยผู้ร้องจะต้องยื่นคำร้องภายใน ๑ ปี นับแต่มีคำสั่งให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินถึงที่สุด และพิสูจน์ให้เห็นว่าไม่สามารถยื่นคำร้องคัดค้านได้ก่อนศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน เพราะไม่ทราบถึงประกาศหรือหนังสือแจ้งของเลขาธิการ หรือมีเหตุขัดข้องอันสมควรประการอื่น

ศาลฎีกาพิเคราะห์แล้วเห็นว่า การที่ผู้คัดค้านที่ ๒ ได้ยอมรับกับศาลชั้นต้นว่าได้มีการส่งหนังสือแจ้งประกาศของศาลชั้นต้นฉบับลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๖ เรื่อง ประกาศศาลแพ่ง ขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินไปยังสำนักงานใหญ่ของผู้คัดค้านที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๔๖ และปรากฏหลักฐานตามเอกสารหมาย ร.๔๘ ซึ่งมีพนักงานของผู้คัดค้านที่ ๒ เป็นผู้ลงลายมือชื่อรับเอกสารดังกล่าวไว้แทน ย่อมถือได้ว่าผู้คัดค้านที่ ๒ ทราบถึงประกาศดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๔๖ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินในวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๔๗ ภายหลังจากที่ผู้คัดค้านที่ ๒ ทราบประกาศดังกล่าวแล้วเกือบ ๑ ปี ผู้คัดค้านที่ ๒ ย่อมมีเวลาเพียงพอที่จะยื่นคำร้องขอคุ้มครองสิทธิของตนก่อนศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินได้ แต่ผู้คัดค้านที่ ๒ กลับมิได้ดำเนินการยื่นคำร้องภายในระยะเวลาดังกล่าว การที่ผู้คัดค้านที่ ๒ เพิ่งมายื่นคำร้องขอคุ้มครองสิทธิของตนเมื่อวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ ซึ่งเป็นเวลาภายหลังจากศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน นานถึง ๒ เดือน ๑๖ วัน ผู้คัดค้านที่ ๒ จะต้องพิสูจน์ให้ศาลเห็นตามมาตรา ๕๓ วรรคสอง ของพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๔๒ ว่าไม่สามารถยื่นคำร้องคัดค้านก่อนศาลมีคำสั่งได้เพราะไม่ทราบถึงประกาศหรือหนังสือแจ้งของเลขาธิการ หรือมีเหตุขัดข้องสมควรประการอื่น เมื่อไม่ปรากฏเหตุขัดข้องใดๆ ในคำร้องคัดค้านของผู้คัดค้านที่ ๒ ประกอบกับวันนัดไต่สวนทนายผู้คัดค้านที่ ๒ แลลงรับว่าจะนำสืบเฉพาะประเด็นความสุจริตในการรับจ้างอยู่ที่ดินพิพาทเท่านั้น ทั้งนี้ถือได้ว่าผู้คัดค้านที่ ๒ ทราบถึงประกาศของศาลชั้นต้นโดยชอบแล้ว และผู้คัดค้านที่ ๒ ไม่อาจพิสูจน์ให้ศาลเห็นว่า เหตุใดจึงไม่สามารถยื่นคำร้องคัดค้านตามมาตรา ๕๐ ได้

พิเคราะห์แล้วเห็นว่าไม่เข้าเงื่อนไขที่จะรับไว้พิจารณาตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๔๒ มาตรา ๕๓ วรรคสอง ผู้คัดค้านที่ ๒ ย่อมไม่มีสิทธิยื่นคำร้องคัดค้านดังกล่าวที่ศาลอุทธรณ์พิพากษานั้น ศาลฎีกาคณะคดีปกครองเห็นพ้องด้วย ฎีกาของผู้คัดค้านที่ ๒ ฟังไม่ขึ้น

พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาเป็นพับ